

Arrest

**nr. 99 920 van 27 maart 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

- 1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.**
- 2. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 19 november 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 november 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. COPINSCHI, die loco advocaat C. VERBROUCK verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij.

Gelet op het arrest nr. 96 667 van 7 februari 2013 waarbij de tweede verwerende partij wordt aangeduid en de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat N. DE NUL, loco advocaat C. VERBROUCK, die tevens verschijnt voor de tweede verzoekende partij, en van attaché K.

PAPPAERT, die verschijnt voor de tweede verwerende partij, in aanwezigheid van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de eerste verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen een asielaanvraag in op 28 september 2012.

1.2. Op 30 oktober 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor eerste verzoekende partij een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Dit betreft de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese afkomstig uit K. (gemeente K.). U beschikt over de Kosovaarse nationaliteit. U bent getrouwd met O.K. die nog steeds in Kosovo verblijft. Tijdens de oorlog in Kosovo en meer bepaald na het begin van de NAVO bombardementen waren uw echtgenoot en de andere mannen uit het dorp weggevlucht. Leden van de Servische gendarmerie kwamen naar het dorp. U werd door hen fysiek aangepakt, mishandeld. Sindsdien kampt u met gezondheidsproblemen. Na de oorlog werd u hiervoor behandeld door een gynaecoloog in G. Wanneer u zich psychisch niet goed voelde deed u een beroep op de lokale imam. De laatste vier jaar verergerden uw gezondheidsklachten. Bovendien is uw echtgenoot ook ziek, hij is verlamd aan de ene kant van zijn lichaam. Omdat uw echtgenoot niet kan werken en ook geen sociale uitkering krijgt kon u uw medische kosten niet langer betalen. Uiteindelijk verliet u Kosovo op 28 augustus 2012. U reisde naar België en ging logeren bij uw zus V. die, net zoals uw broer S. en uw moeder N., legaal in België verblijft. Op 28 september 2012 diende u een asielaanvraag in. U hoopt dat u in België genezen kan worden. U beschikt over een identiteitskaart dd. 18 november 2008, een geboorteakte, de geboorteakte van uw zoon E., een huwelijksakte en medische attesten betreffende uw gynaecologische problemen afgeleverd in België.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er g een zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan. U stelde dat u Kosovo enkel en alleen verlaten heeft wegens uw medische toestand. Sinds de mishandelingen door Servische militairen tijdens oorlog kampt u met gynaecologische problemen en een psychisch trauma (CGVS, p. 3 en 5). Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u meer dan tien jaar na het einde van de oorlog en het vertrek van de Servische troepen uit Kosovo nog vreest voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of dat uw vertrek is ingegeven door bedoelde vrees.

Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u zich in het verleden langdurig probleemloos heeft kunnen wenden tot de medische hulpverlening in Kosovo. Zo werd u er behandeld door een gynaecoloog in G. U ging vaak bij hem op consultatie, u werd onderzocht en u kreeg medicatie voorgeschreven (CGVS, p.

4, 5 en 8). Voor uw psychische problemen heeft u dan weer nooit enige psychische hulp en begeleiding gezocht in Kosovo. U liet zich enkel kalmeermiddelen voorschrijven en raadpleegde de lokale imam (CGVS, p. 5 en 8). Ook in België heeft u zich niet gewend tot de hier aanwezige psychische gezondheidszorg (CGVS, p. 5).

Voorts verklaarde u dat u in Kosovo niet over voldoende financiële middelen beschikte om te betalen voor de medische zorgen. U stelde dat uw echtgenoot verlamd is en desondanks geen sociale uitkering krijgt. U zei dat jullie samen naar de het loket van de sociale dienst gingen en dat ze daar zeiden dat uw man niet ziek is en dus geen recht heeft op een uitkering. U legde hier echter geen documenten van neer en u wist niet te vertellen of u of uw echtgenoot ooit een schriftelijke aanvraag hebben gedaan voor het bekomen van een uitkering (CGVS, p. 8 en 9). Hoe dan ook ressorteren economische problemen als dusdanig niet onder de toepassings sfeer van de Vluchtelingenconventie of onder de bepalingen van de definitie subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde identiteitsdocumenten bevestigen uw identiteitsgegevens en deze van uw zoon E., welke niet betwist worden. Aan uw gezondheidsproblemen wordt door ons evenmin getwijfeld.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen.”

1.3. Op 5 november 2012 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om eerste verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren (bijlage 13quinquies).

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de genaamde K.M. geboren te (...)

van nationaliteit : Kosovo

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30/10/2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid 1 ° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen. (...)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt samen met tweede verwerende partij vast dat geen middelen ontwikkeld worden tegen de tweede bestreden beslissing. De opgeworpen geschonden bepalingen en het ondersteunend betoog zijn duidelijk enkel gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Ter terechtzitting werpt de verzoekende partij in dit verband op dat de tweede bestreden beslissing geen rekening houdt met “een aanvraag 9ter”. Dit kan echter niet gelezen worden in het verzoekschrift. Ter terechtzitting kan het verzoekschrift niet uitgebreid worden met nieuwe middelen of nieuwe argumenten. Zoals de tweede verwerende partij terecht opmerkt ter terechtzitting, aangezien dit steun vindt in het administratief dossier, werd de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen bovendien ingediend na het treffen van de bestreden beslissingen. Immers blijkt dat een dergelijke aanvraag ingediend werd op 6 november 2012. Tweede verwerende partij kan niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met een aanvraag die nog niet ingediend was op het ogenblik van het treffen van de tweede bestreden beslissing.

Derhalve wordt het beroep onontvankelijk verklaard voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing en is de in de nota van tweede verwerende partij opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het beroep in dit verband in de aangegeven mate gegrond.

2.2. De Raad stelt vast dat voor zover E.K. als tweede verzoekende partij zelfstandig als zeventienjarige een beroep indient tegen de bestreden beslissingen, dit onontvankelijk is aangezien hij niet het voorwerp vormt van de bestreden beslissingen. In het verzoekschrift wordt ook niet aangetoond welk belang tweede verzoekende partij precies heeft bij het aanvechten van beslissingen die enkel werd genomen ten overstaan van eerste verzoekende partij.

Het beroep wordt derhalve enkel behandeld voor zover het ingediend werd door eerste verzoekende partij (hierna: verzoekster).

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoekster werpt een eerste middel op, *“Afgeleid uit de schending van artikel 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Burger en de Fundamentele Vrijheden, evenals de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.”*

Verzoekster betoogt als volgt:

“Het toevoegen van artikel 57/6/1 in de wet van 15.12.1980 veroorzaakt een verschil in behandeling tussen asielzoekers, naargelang zij al dan niet uit een land dat als « veilig » werd gekwalificeerd. Aldus, kampen de asielzoekers uit de zogenaamde « veilige herkomstlanden » met een weerlegbaar vermoeden van afwezigheid van vrees voor vervolging, wat de bewijslast, die reeds moeilijk is voor een asielzoeker, nog verzwart. Verder wordt aan deze categorie asielzoekers het recht op een beroep in volle rechtsmacht ontnomen en dus van een onderzoek van hun zaak ex nunc door uw Raad. Ook wordt hen het automatisch schorsend karakter verbonden aan de beroepen ingediend tegen de beslissingen van het CGVS ontnomen en tenslotte, worden zij eveneens uitgesloten van de materiële hulp toegekend aan asielzoekers.

In de jaren '90, trachtte België reeds het concept « veilig herkomstland » in te voeren in de wetgeving. In het arrest 20/93 van 4 maart 1993, vernietigde het arbitragehof (nu het Grondwettelijk Hof) deze bepaling omdat het oordeelde dat hoewel het criterium van onderscheid tussen de twee categorieën objectief en redelijk verantwoord was, dit onderscheid, in het licht van de omkering van de bewijslast voor één categorie, niet evenredig was met het nagestreefde doel, met name zo snel mogelijk de asielaanvragen eruit halen die niet beantwoorden aan de definitie van de Conventie van Genève.

De huidige wetgever streeft nochtans hetzelfde doel na. Uit de voorbereidende werkzaamheden van de wet blijkt (stuk 3):

« Het is redelijk verantwoord om voor die categorie te voorzien in een snellere behandeling en een aparte beroepsprocedure. Er dient immers te worden verhinderd dat het asiel wordt gebruikt voor andere doeleinden dan die waarvoor het is bedoeld. »

Naar analogie met het voornoemd arrest uit 1993, dient te worden gesteld dat het verschil in behandeling ingesteld door de wetgever de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt daar hij een niet gerechtvaardigd verschil in behandeling instelt tussen twee categorieën asielzoekers.

Indien sinds 1993 het recht geëvolueerd is en het principe om een lijst van « veilige herkomstlanden » op te stellen aanvaard is door verschillende instanties zoals het UNHCR of het EHRM, dient te worden benadrukt dat deze instanties niet aanvaardden dat de beperkingen verder gaan dan de loutere versnelling van de procedure.

Aldus, heeft het EHRM onlangs Frankrijk veroordeeld wegens het gebrek aan een schorsend beroep in de « prioritaire » asielprocedure, waardoor asielzoekers teruggestuurd kunnen worden naar hun herkomstland vooraleer het onderzoek van hun vrees om er vervolgd te worden af gehandeld is. Het Hof bevestigde :

«[...] le caractère accéléré de la procédure n'a pas permis au requérant d'apporter des précisions sur ces points, éventuellement par écrit ou au cours d'un second entretien, alors même qu'il a pu, par la suite, dissiper les incohérences supposées et fournir les documents manquants. Si la Cour reconnaît l'importance de la rapidité des recours, elle considère que celle-ci ne devrait pas être privilégiée aux dépens de l'effectivité de garanties procédurales essentielles visant à protéger le requérant contre un refoulement arbitraire f...h> (EHRM, I.M. c. France van 2 februari 2012, §147) (eigen onderlijning)

Naar aanleiding van deze zaak benadrukte Human Rights Watch :

« Le Haut-Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés, le Commissaire européen aux droits de l'homme, et le Comité des droits de l'homme des Nations unies ont régulièrement exprimé des inquiétudes face à la procédure accélérée appliquée en France, en recommandant la mise en place d'un recours suspensif Lors de son examen du rapport présenté par la France, en mai 2010, le Comité

contre la torture des Nations Unies s'est dit « préoccupé du fait que 22% des demandes d'asile présentées en 2009 auraient été traitées sous la procédure dite prioritaire, qui n'offre pas de recours suspensif...le Comité n'est pas convaincu que la procédure prioritaire offre des garanties suffisantes contre un éloignement emportant un risque de torture ». (Stuk 4 ; HRW, « France : la procédure d'asile défaillante condamnée par la Cour européenne des droits de l'homme », 2.2.2012)

Reeds voordien bepaalde het Europees Hof :

«[...] in assessing an alleged risk of treatment contrary to Article 3 in respect of aliens facing expulsion or extradition, a full and ex nunc assessment is called for as the situation in a country of destination may change in the course of time. Since the nature of the Contracting States' responsibility under Article 3 in cases of this kind lies in the act of exposing an individual to the risk of ill-treatment, the existence of the risk must be assessed primarily with reference to those facts which were known or ought to have been known to the Contracting State at the time of the expulsion (see *Vilvarajah and Others*, cited above, p. 36, § 107). [...]» (eigen onderlijning, EHRM, *Salah Sheeks v. Netherlands*, 11.01.2007)

en benadrukte : «[...] les exigences de l'article 13, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie, et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique. C'est là une des conséquences de la prééminence du droit, l'un des principes fondamentaux d'une société démocratique, inhérent à l'ensemble des articles de la Convention [...]» (EHRM, *Conka c. Belgique*, 5.2.2002)

In haar « Commentaires préliminaires » van november 2011 omtrent het wetsontwerp Doc 53 1825/001 gaf het UNHCR de volgende aanbeveling : « d'assurer un recours effectif en fait et en droit. Il recommande que l'examen de la demande d'asile soit faite ex nunc et comporte une possibilité effective de demander l'effet suspensif d'une mesure d'éloignement. » (stuk 5)

Om al deze redenen wordt de Raad in hoofdorde verzocht vast te stellen dat de artikelen 57/6/1 en 39/2 §1, al. 3, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schenden en bijgevolg deze bepaling niet toe te passen en dit beroep in volle rechtsmacht te behandelen.”

3.2. Verzoeksters betoog is er expliciet op gericht de Raad ertoe te brengen zelf te onderzoeken of artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) juncto artikel 39/2, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet in overeenstemming is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. De Raad vermag echter zelf niet dergelijke conformiteit te onderzoeken. Deze bevoegdheid komt immers binnen de grenzen bepaald in artikel 142, tweede lid van de Grondwet toe aan het Grondwettelijk Hof (cf. RvS 23 juni 2004, nr. 132.916, RvS 2 mei 2005, nr. 144.025).

Gelet op de hierna volgende vaststellingen en gezien artikel 26, § 2, derde lid van de Bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, wordt geen prejudiciële vraag gesteld aan het Grondwettelijk Hof daar onderhavig arrest van de Raad nog vatbaar is voor een cassatieberoep bij de Raad van State.

3.3. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoekster vergelijkt in se de situatie van asielzoekers afkomstig uit een veilig land van herkomst met de situatie van asielzoekers die niet afkomstig zijn uit een veilig land van herkomst en meent dat het onderscheid qua bewijslast, beroepsmogelijkheid en materiële hulp niet te verantwoorden is. Ter ondersteuning van haar stelling verwijst ze naar het arrest 20/93 van 4 maart 1993 van het toenmalige Arbitragehof. Er dient ten eerste te worden opgemerkt dat de Raad geen rechtsmacht heeft over betwistingen aangaande materiële hulp. Ten tweede vormt de essentie van het arrest 20/93 van 4 maart 1993 van het toenmalige Arbitragehof de vaststelling dat een bijzondere regeling voor de behandeling van asielaanvragen die aan de grens worden ingediend disproportioneel is met het vooropgestelde doel omdat dat kan worden bereikt door de toepassing van andere bepalingen van de wet, met name (oud) artikel 52, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet dat zonder onderscheid geldt voor alle vreemdelingen die zich vluchteling verklaren. Onderhavige kwestie heeft hiermee geen uitstaans. Verder dient te worden opgemerkt dat verzoekster niet zonder meer asielzoekers afkomstig uit een veilig land van herkomst kan vergelijken met asielzoekers die niet afkomstig zijn uit een veilig land van herkomst. De Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de Procedurerichtlijn) voorziet in de invoering van het begrip veilig land van herkomst, met strikt omliggende criteria voor de beoordeling van welke landen een veilig land van herkomst kunnen zijn. Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van de artikelen 27 e.v. van de Procedurerichtlijn, blijkt dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene criteria rekening wordt gehouden. Zo wordt een land van herkomst slechts als

veilig beschouwd “wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.” In dit verband dient “onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden”.

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient “te stoelen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.”

De Koning bepaalt “Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst”. De vastgestelde lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

In casu blijkt uit het koninklijk besluit van 26 mei 2012 (zie infra) dat dit onderzoek gebeurd is en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn advies heeft gegeven voor de vaststelling van de lijst van landen die veilige landen van herkomst betreffen. Verzoekster kan dan ook niet zonder meer asielzoekers afkomstig uit een veilig land van herkomst, waarover voorafgaand dit onderzoek heeft plaatsgevonden, vergelijken met asielzoekers afkomstig uit landen waarover geen dergelijk voorafgaand onderzoek heeft plaatsgevonden.

3.4. Te dezen kan er ook nog op gewezen worden dat het Grondwettelijk Hof zich reeds uitgesproken heeft over de kwestie of een asielverzoek ingediend door een onderdaan van een EU-lidstaat niet in overweging kan worden genomen terwijl het gelijkheidsbeginsel veronderstelt dat alle asielverzoeken op eenzelfde wijze worden behandeld, ongeacht de nationaliteit van de asielzoeker, zodanig dat zij allen eenzelfde rechtsbescherming genieten. Het Grondwettelijk Hof oordeelde dat een verschil in behandeling van een vreemdeling dat berust op een objectief criterium, namelijk de vraag of een onderdaan al dan niet onderdaan is van een Staat die de nodige garanties biedt dat “de fundamentele rechten van de betrokkenen er niet zullen worden geschonden, minstens dat de betrokkenen er over de nodige mogelijkheden van beroep zouden beschikken indien dat wel het geval zou zijn” en waarbij een individueel onderzoek van de asielaanvraag behouden blijft geen schending inhoudt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet (cf. Grondwettelijk Hof 26 juni 2008, nr. 95/ 2008, B.84). Een gelijkaardige redenering kan gevolgd worden voor asielzoekers afkomstig uit een veilig land van herkomst. De Raad herhaalt dat een land pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene criteria rekening wordt gehouden. Wanneer algemeen genomen een land als veilig kan worden beschouwd “wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.” kan worden vermoed dat onderdanen van dergelijke landen geen nood hebben aan internationale bescherming, precies omdat ze afkomstig zijn uit een veilig land waar er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend in Genève op 28 juli 1951, of van een reëel risico op ernstige schade. Bovendien omvat de beslissing tot niet inoverwegingname van een asielaanvraag zoals bedoeld in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet “een individueel en inhoudelijk onderzoek van de asielaanvraag” (Parl.Doc. 53 1825/003, pp2-3.), wat ook blijkt uit het koninklijk besluit van 26 mei 2012 (zie infra). Het feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst houdt dus niet ipso facto in dat zijn asielaanvraag niet in overweging wordt

genomen. Het vermoeden dat hij geen nood heeft aan internationale bescherming kan weerlegd worden door de betrokken asielzoeker.

3.5. Waar verzoekster aanvoert dat een asielzoeker afkomstig uit een veilig land van herkomst een beroep in volle rechtsmacht wordt ontnomen, kan verwezen worden naar de voorbereidende werken inzake de invoering van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet die als volgt luiden: *"Tegen een beslissing tot niet-inoverwegingname van een asielaanvraag, ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst, staat een annulatieberoep open. Dit verschil in behandeling tussen een onderdaan van een veilig land van herkomst wiens asielaanvraag niet in overweging werd genomen enerzijds en anderzijds een persoon die niet afkomstig is uit een land dat kan worden gekwalificeerd als veilig land van herkomst is zowel objectief als redelijk verantwoord en streeft een wettig doel na m.n. het optimaliseren van de middelen die aan de raad zijn toegekend, het vermijden van achterstand en het versnellen van de asielprocedure zoals voorzien in het regeerakkoord. Deze wet beoogt een aparte behandeling voor een categorie die duidelijk is te onderscheiden van de andere asielzoekers. Zij voorziet in een bijzondere procedure voor asielaanvragen van onderdanen die afkomstig zijn uit een veilig land van herkomst van wie wordt vermoed dat zij geen nood hebben aan internationale bescherming, precies omdat ze afkomstig zijn uit een veilig land waar er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend in Genève op 28 juli 1951, of van een reëel risico op ernstige schade. Vermits er aldus geen gevaar bestaat dat de terugleiding van betrokkene naar zijn land van oorsprong, dat een veilig land van herkomst is bepaald volgens de criteria die worden vermeld in de Procedurerichtlijn en conform de wettelijke bepalingen zoals vastgelegd in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, hem zou blootstellen aan een behandeling met mogelijk onomkeerbare gevolgen die strijdig zou zijn met het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, is het niet onredelijk onderdanen van een dergelijk land uit te sluiten van de van rechtswege schorsende werking van een beroep, ingesteld op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid. Het is redelijk verantwoord om voor die categorie te voorzien in een snellere behandeling en een aparte beroepsprocedure. Er dient immers te worden verhinderd dat het asiel wordt gebruikt voor andere doeleinden dan die waarvoor het is bedoeld. Om het oneigenlijk gebruik van de asielprocedure tegen te gaan is het van cruciaal belang om voor asielaanvragen die apriori geen nood hebben aan bescherming, te komen tot een uitvoerbare beslissing binnen zo kort mogelijke termijn. Tot die categorie behoren de asielaanvragen van asielzoekers die afkomstig zijn uit een veilig land van herkomst, omdat er voor hen een vermoeden bestaat dat zij geen nood hebben aan internationale bescherming. Voor die categorie is het verantwoord te beschikken over een versnelde afhandeling van zowel de asielaanvragen als de beroepen die worden ingesteld tegen deze beslissingen. Voor die categorie is het bovendien verantwoord om het beroep te beperken tot een annulatieberoep, dat niet automatisch schorsende werking heeft. De voorgestelde procedure is gelijk aan de procedure voor andere categorieën van asielaanvragen. Ook in artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 is reeds voorzien in de mogelijkheid om een asielprocedure niet in aanmerking te nemen (bij gebreke aan nieuwe elementen), alsook in artikel 57/6, eerste lid, 2° van dezelfde wet (niet-inoverwegingname van de asielaanvraag van een onderdaan van de EU of van een onderdaan van een land dat lid is bij een toetredingsverdrag bij de EU) en ook tegen deze beslissingen is in beginsel slechts een annulatieberoep mogelijk." (Parl. Doc. 53 1825/003, pp. 2-3).* Voor wat betreft EU-onderdanen werd destijds in de voorbereidende werken (geciteerd in punt B.35 van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 81/2008 van 27 mei 2008) een gelijkaardige rechtvaardiging voorzien voor het feit dat ze slechts een annulatieberoep kunnen indien tegen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van hun asielaanvraag en het Grondwettelijk Hof zag hierin geen graten in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (cf. overwegingen B.36.1 tot B.36.4)

3.6. In dit verband kan tevens nog verwezen worden naar het arrest van het Europees Hof van Justitie van 6 september 2012 in de zaak C-175/11. Hierin werd onder meer gesteld, *"Artikel 23, leden 3 en 4, van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, moet aldus worden uitgelegd dat het zich er niet tegen verzet dat een lidstaat op bepaalde categorieën asielverzoeken die naar de nationaliteit of het land van oorsprong van de verzoeker zijn omschreven, met inachtneming van de uitgangspunten en waarborgen van hoofdstuk II van die richtlijn, een procedure bij voorrang of een versnelde procedure toepast."*

3.7. Verder overwoog het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 nog het volgende:

“Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, beschikt hij over een soortgelijke vernietigingsbevoegdheid en schorsingsbevoegdheid als die welke de Raad van State voorheen had. In dat geval treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter. In aangelegenheden bedoeld in artikel 39/2, § 2, oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een jurisdictionele toetsing uit, zowel aan de wet als aan de algemene rechtsbeginselen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd, niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk: EHRM, 7 november 2000, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, § 58). Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben. Artikel 39/2, § 2, ingevoegd bij het bestreden artikel 80, heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.” (overweging B.16)

“Bij de toetsing van het bestreden artikel 80 aan het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie is gebleken dat dat artikel, in die fase van het onderzoek, de rechtzoekende niet van een daadwerkelijk rechtsmiddel berooft, en zulks zowel wanneer de Raad met volle rechtsmacht dan wel als annulatierechter uitspraak doet.

Bovendien voldoet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een volwaardig administratief rechtscollege is, aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid.

Aldus voldoet de bestreden bepaling aan de vereisten die uit artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens voortvloeien die in de hiervoor aangehaalde rechtspraak van het Europees Hof zijn verwoord, rekening ermee houdend dat de beroepen tegen de bestreden beslissing hun uitvoering opschorten of aanleiding kunnen geven tot een dergelijke schorsing” (overweging B.19.3).

3.8. Het annulatieberoep bij de Raad beantwoordt derhalve aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM. Verzoekster toont met een verwijzing naar de zaak EHRM, I.M. c. France van 2 februari 2012, andere arresten van het EHRM, een mening van Human Rights Watch en een standpunt van het UNHCR niet aan dat artikel 13 van het EVRM vereist dat haar grief aangaande artikel 3 van het EVRM, nog daargelaten de vraag of ze wel degelijk een concrete grief betreffende artikel 3 van het EVRM ontwikkelt in haar verzoekschrift, in casu een beroep met volle rechtsmacht dient in te houden. Indien verzoekster dreigde op een gedwongen wijze verwijderd te worden naar haar land van herkomst, wat heden niet het geval blijkt te zijn, stond het haar vrij om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen te vragen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, beroep dat alleszins binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet een van rechtswege schorsend karakter heeft. Daarnaast had verzoekster gebruik kunnen maken van het gestelde in artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet, dat eveneens voorziet in een van rechtswege schorsend karakter van de vordering. Dit alles is in overeenstemming met wat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest van 27 mei 2008 nr. 81/2008 heeft gesteld, namelijk in overweging B.16, supra en in overweging in punt B.36.3 waarin het volgende kan worden gelezen:

“Zo verplicht artikel 13 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens de wetgever niet een schorsende werking toe te kennen aan een beroep dat tegen een administratieve beslissing wordt uitgeoefend, behalve indien een dergelijke schorsende werking noodzakelijk is om “de uitvoering [te] verhinderen van maatregelen die strijdig zijn met het [Europees] Verdrag en waarvan de gevolgen potentieel onomkeerbaar zijn” (EHRM, 5 februari 2002, Conka t. België, § 79; EHRM, 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, § 50; EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin [Gaberamadhien] t. Frankrijk, § 58).”

De Raad kan om bovenvermelde redenen derhalve niet ingaan op het verzoek vast te stellen “dat de artikelen 57/6/1 en 39/2 §1, al. 3, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schenden en bijgevolg deze bepaling niet toe te passen en dit beroep in volle rechtsmacht te behandelen”.

3.9. Verzoekster voert een tweede middel aan, “Afgelid uit de schending van artikel 57/6/1 van de wet van 15.12.1980, artikel 159 van de Grondwet, evenals de manifeste appreciatiefout”.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Artikel 159 van de Grondwet bepaalt "De hoven en rechtbanken passen de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toe in zoverre zij met de wetten overeenstemmen. » In casu, schendt het Koninklijk Besluit van 26 mei 2012, dat een lijst opstelt van landen, die door België worden beschouwd als « veilige herkomstlanden », waaronder Kosovo, de wettelijke bepaling die hij uitvoert. Bijgevolg dient het Koninklijk Besluit buiten toepassing te worden gelaten.

Ten einde de legaliteit en de uitvoering van de wettelijke bepaling door dit Koninklijk Besluit na te gaan, dienen eerst de voorwaarden volgens dewelke een land als veilig kan worden beschouwd te worden gecontroleerd.

De wet eist eveneens dat er rekening wordt gehouden met een hele reeks elementen en informatiebronnen om de graad van veiligheid in een land ernstig na te gaan.

1.

Artikel 57/6/1 van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat een herkomstland als veilig wordt beschouwd : « wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. » [...]

Het concept "veilig herkomstland" impliceert een uitzonderingsprocedure, een procedure die afwijkt van de gemene asielpcedure (zie omtrent dit punt, het eerste middel, supra).

De bedoeling van de wetgever is duidelijk: om een herkomstland als veilig te beschouwen, dient te worden verzekerd dat er in dit land geen risico is op vervolging of mensonwaardige behandeling. Bovendien benadrukt de wetgever dat deze garantie algemeen en duurzaam moet zijn.

Een uiterst strikte interpretatie van de hierboven vermelde criteria dient te worden toegepast omwille van het afwijkend karakter van de procedure en omwille van de belangrijke nakende gevolgen die zij teweegbrengt voor asielzoekers afkomstig uit deze zogenaamde "veilige" herkomstlanden. Bovendien dient het bestuur de beslissing te motiveren zodat duidelijk gemaakt wordt dat de voorwaarden voor de afwijkende procedure strikt nageleefd worden.

De bepaling van de criteria evenals de strikte toepassing van deze criteria, worden bevestigd door artikel 30 van Richtlijn 2005/85/EG.

De nationale instanties zijn ertoe gehouden het intern recht richtlijnconform toe te passen en de normen van nationaal recht te interpreteren overeenkomstig de regels van het communautair recht.

Aldus dient artikel 57/6/1 geïnterpreteerd te worden in het licht van bijlage II aan richtlijn 2005/85/EG. De Franstalige versie bepaalt trouwens expliciet "Un pays est considéré comme un pays d'origine sûr lorsque, sur la base de la situation légale, de l'application du droit dans le cadre d'un régime démocratique et des circonstances politiques générales, il peut être démontré que, d'une manière générale et uniformément, il n'y est jamais recouru à la persécution telle que définie à l'article 9 de la directive 2004/83/CE, ni à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants et qu'il n'y a pas de menace en raison de violences indiscriminées dans des situations de conflit armé international ou interne. » (eigen onderlijning)

Indien de term "jamais" ("nooit") gehanteerd door de Europese wetgever niet impliceert dat een geïsoleerd geval van slechte behandeling de kwalificatie "veilig herkomstland" in vraag kan stellen, impliceert deze graad van veeleisendheid wel dat men zich niet kan tevreden stellen met herhaalde uitzonderingen of gericht ten opzichte van bepaalde minderheidsgroeperingen, zoals de Roma, of kwetsbare groepen, zoals mindervaliden en mensen met mentale aandoeningen.

Deze veeleisendheid houdt rekening met het fundamenteel belang die de lidstaten en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens toekennen aan artikel 3

EVRM en aan de onherroepelijke aard van de mogelijke nadelige gevolgen die voortvloeien uit onmenselijke behandelingen.

De strikte toepassing van de criteria bepaald door artikel 57/6/1 primeert dus eveneens omwille van de verzoenende interpretatie die de Raad dient te hanteren ten opzichte van Richtlijn 2005/85/EG.

2.

Artikel 57/6/1 van de wet van 15.12.1980 bepaalt, ondermeer, dat de beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te stoelen op een reeks informatiebronnen waaronder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Indien men andere Europese lidstaten bestudeert, zoals artikel 57/6/1 bepaalt, dan kan men alleen maar vaststellen dat Kosovo niet als een land kan worden gekwalificeerd, waar algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling.

Zo bestudeerde de Raad van State in Frankrijk de situatie in Kosovo en oordeelde dat dit land niet kon gekwalificeerd worden als « veilig herkomstland », ondermeer omwille van de onstabiele politieke en sociale context, het geweld waaraan bepaalde bevolkingsgroepen worden blootgesteld, zonder dat er voldoende bescherming wordt verzekerd door de openbare overheden, de kenmerken die de opname op de lijst van veilige herkomstlanden rechtvaardigen: « [...] qu'il ressort des pièces des dossiers que, en dépit des progrès accomplis, notamment par la République d'Albanie, ni cette dernière ni la République du Kosovo ne présentaient, à la date de la décision attaquée, eu égard notamment à l'instabilité du contexte politique et social propre à ces pays ainsi qu'aux violences auxquelles sont exposées certaines catégories de leur population, sans garantie de pouvoir trouver auprès des autorités publiques une protection suffisante, les caractéristiques justifiant leur inscription sur la liste des pays d'origine sûrs au sens du 2° de l'article L. 741-4 du code de l'entrée et du séjour des étrangers et du droit d'asile [...] ». » (Stuk 6, Franse Raad van State, 26 maart 2012, nr. 349.174)

Aldus, is het moeilijk te vatten hoe België kan oordelen dat Kosovo een veilig herkomstland is, terwijl Frankrijk het tegendeel vaststelt.

Dat het risico op mensenwaardige behandelingen en/of vervolging geen witte raaf is in Kosovo, blijkt ondermeer uit de statistieken van tegenpartij : In maart 2012 kregen 7,6 % van de Kosovaarse asielzoekers de vluchtelingenstatus, in april 2012 was dat zelfs 8,5 % ...

Andere bronnen stellen verder : « The state's administrative structures are effective, but not efficient. The biggest problem the administration faces is widespread corruption. », er geen scheiding der machten, Kosovo is partij bij verschillende internationale verdragen en de grondwet garandeert in theorie internationale normen, die in praktijk niet worden nageleefd, ook de grondwet wordt er niet nageleefd en in de praktijk is : « Civil rights have often been ignored and de-prioritized due to the country's economic situation, with statistics reflecting 45% of the population unemployed and 15% of the population living in extreme poverty. The country's poor economic conditions have also resulted in the diminishing of labor rights. » Het sociaal zekerheidssysteem is er niet effectief, er is een gebrek aan ziekteverzekeringen en het budget voor de gezondheidszorg is er zodanig beperkt dat gezondheidszorgen en medicatie gedragen moeten worden door de mensen zelf. Voor wat betreft discriminatie stelt het rapport : « Kosovo's anti-discrimination law has been viewed as an advanced document, yet its actual enforcement is poor. There is an overall lack of knowledge among Kosovo citizens regarding issues of discrimination. » Ten slotte kampt het land ook met problemen als mensen- en orgaanhandel, waartegen de overheid omwille van alle voornoemde problemen niet krachtadig kan optreden.

Om al deze redenen, dient te worden vastgesteld dat de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie, een manifeste appreciatiefout heeft begaan en bijgevolg dient uw Raad het Koninklijk Besluit van 26.05.2012, op zijn minst voor wat betreft het feit dat Kosovo als « een veilig herkomstland » wordt gekwalificeerd, buiten toepassing te laten, conform artikel 159 van de Grondwet. Desgevallend kon tegenpartij ook artikel 57/6/1 niet toepassen vermits verzoekende partij dan uit een land komt dat niet als « veilig » kan worden gekwalificeerd, waardoor hun asielaanvraag volgens de gewone procedure onderzocht dient te worden, in volle rechtsmacht.”

3.10. Het tweede middel is erop gericht de conformiteit na te gaan van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet met artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet. De Raad kan dit vraagstuk enkel bekijken voor zover Kosovo op de lijst geplaatst werd van veilige landen van herkomst. De Raad kan immers niet het koninklijk besluit van 26 mei 2012 dat eveneens andere landen als veilige landen van herkomst aanmerkt, in zijn geheel buiten toepassing verklaren daar waar verzoekster afkomstig is van Kosovo.

3.11. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

- Albanië
- Bosnië-Herzegovina
- India
- Kosovo
- FYROM
- Montenegro
- Servië”.

In het verslag aan de Koning dat voormeld koninklijk besluit vermeldt, kan het volgende gelezen worden:

“Dit besluit heeft tot doel de lijst met veilige landen vast te leggen, zoals bedoeld in het nieuwe artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de Vreemdelingenwet).

Het Federale Parlement keurde, in het kader van de aanhoudende asielcrisis, op 24 november 2011 het wetsontwerp goed, dat voorziet in de invoering van een procedure voor aanvragen van asielzoekers uit veilige landen van herkomst. Deze wet werd gepubliceerd op 17 februari 2012.

De wet voorziet een specifieke procedure tot niet-inoverwegingname met kortere termijnen voor de behandeling van asielaanvragen van personen afkomstig uit landen die zijn aangemerkt als veilig land van herkomst. Een individueel en effectief onderzoek blijft noodzakelijk, maar het vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst.

Met dit besluit wordt de uitvoering beoogd van het nieuw artikel 57/6/1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de vastlegging van een lijst van veilige landen van herkomst op gezamenlijk voorstel van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de Minister van Buitenlandse Zaken.

De EU-asielprocedurerichtlijn (Richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005) laat toe de lijst veilige landen van herkomst in te voeren, maar geeft wel strikt omliggende criteria mee voor de beoordeling. De wetsbepalingen rond de veilige herkomstlanden verwijzen naar deze criteria, met name de rechtstoestand in

het land van herkomst, de toepassing van de rechtsvoorschriften en de algemene politieke omstandigheden en de mate waarin bescherming wordt geboden tegen vervolging en mishandeling.

Voor deze beoordeling moeten volgens de wet met een aantal informatiebronnen rekening worden gehouden, waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, informatie van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

De wet voorziet eveneens dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een niet-bindend advies opstelt over welke landen op deze lijst kunnen worden opgenomen. De Minister bevoegd voor de Toegang tot het Grondgebied, het Verblijf, de Vestiging en de Verwijdering van Vreemdelingen heeft aan de Commissaris-generaal een goed onderbouwd advies gevraagd over welke landen op de lijst dienen te worden geplaatst.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is een onafhankelijke instantie en is omwille van haar (asiel- en landen)expertise bijzonder goed geplaatst om de veiligheidssituatie van een land te kunnen inschatten als het over bescherming gaat.

Deze lijst met veilige landen zal minstens één keer per jaar herbekeken worden, maar kan afhankelijk van de veranderingen in de situatie in de landen van herkomst ook sneller worden herzien. Het feit dat de vastlegging van de lijst dient te gebeuren bij een besluit, vastgesteld na overleg in de Ministerraad, en niet bij wet, laat toe om op flexibele wijze in te spelen op de veranderende situatie.

Deze lijst moet meegedeeld worden aan de Europese Commissie.”

Verder vermeldt het verslag aan de Koning nog het advies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaande Kosovo: “Voor wat betreft Kosovo, besluit de Commissaris-generaal als volgt : ‘Gelet op voorgaande vaststellingen betreffende de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in het democratische stelsel, de politieke omstandigheden in Kosovo, de mate waarin vervolging of mishandeling in Kosovo voorkomen en de mate waarin er tegen eventuele vervolging of mishandeling bescherming geboden wordt, en rekening houdende met de criteria die werden vastgelegd in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet komt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot het advies dat er in Kosovo algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit sluit niet uit dat er uitzonderlijk voor een aantal bijzondere situaties een nood aan internationale bescherming kan aanwezig zijn. Het kan onder meer gaan om bijzondere vormen van ernstige discriminatie die als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kunnen beschouwd worden, zonder dat de nodige bescherming kan geboden worden.’”

Vervolgens stelt het verslag aan de Koning: “De Regering is van oordeel dat deze landen in principe moeten worden beschouwd als veilige landen van herkomst, gezien deze beantwoorden aan de criteria die worden beschreven in artikel 57/6/1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zoals ook blijkt uit het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Deze criteria hebben niet alleen betrekking op aspecten van algemene politieke aard (bijvoorbeeld het bestaan van democratische instellingen, de politieke stabiliteit), maar ook op de rechtstoestand en de naleving van mensenrechten, zowel betreffende de formele verplichtingen die een land op zich heeft genomen (partij bij het EVRM) als de naleving daarvan in de praktijk. De beoordeling of er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, is gebaseerd op een diepgaande analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, die een aanzienlijke expertise daarover heeft opgebouwd. Er werd verder nauwe aansluiting gezocht bij het beleid van de overige Europese landen. Niettegenstaande ook uit het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat er enige kanttekeningen zouden kunnen worden geplaatst bij bepaalde situaties in bepaalde landen, vormt deze vaststelling geen bezwaar om deze landen op de lijst te plaatsen, rekening houdende met alle relevante feiten en omstandigheden. Deze afweging gebeurde op zeer voorzichtige wijze. Bovendien wordt de asielzoeker afkomstig van deze veilige landen steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.”

3.12. Te dezen blijkt dus dat het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot stand kwam op gezamenlijk voorstel van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de minister van Buitenlandse Zaken. Hierbij werd het advies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die *“een onafhankelijke instantie (is) en (...) omwille van haar (asiel- en landen)expertise bijzonder goed geplaatst (is) om de veiligheids-situatie van een land te kunnen inschatten als het over bescherming gaat”* ingewonnen en gevolgd. Verzoekster is het er in se niet mee eens dat Kosovo op de lijst van veilige landen van herkomst werd geplaatst, maar haar overtuiging toont niet aan dat het koninklijk besluit van 26 mei 2012, dat zoals gezegd tot stand kwam op basis van het advies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, strijdig is met het gestelde in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster is een strikte interpretatie toegegaan van de in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet vermelde criteria, maar dit betreft een interpretatie van wettelijke begrippen waarover de Raad zich niet kan uitspreken. Bovendien vormt artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet de letterlijke omzetting van de Nederlandse versie van bijlage II bij de Procedurerichtlijn en kan verzoekster voor haar strikte interpretatie geen steun vinden in de Franstalige versie van deze bijlage II aangezien de Nederlandse versie evenwaardig is. Verder bepaalt Punt 17 van de considerans van de Procedurerichtlijn: *“Fundamenteel voor de gegrondheid van een asielverzoek is de veiligheid van de asielzoeker in zijn land van herkomst. Indien een derde land als een veilig land van herkomst kan worden beschouwd, moeten de lidstaten het als veilig kunnen aanmerken en aannemen dat het voor een bepaalde asielzoeker veilig is, tenzij hij ernstige aanwijzingen van het tegendeel kan voorleggen.”* De Belgische staat vermag derhalve in casu Kosovo als veilig land aan te merken indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat *“betreffende de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in het democratische stelsel, de politieke omstandigheden in Kosovo, de mate waarin vervolging of mishandeling in Kosovo voorkomen en de mate waarin er tegen eventuele vervolging of mishandeling bescherming geboden wordt, en rekening houdende met de criteria die werden vastgelegd in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet komt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot het advies dat er in Kosovo algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”* En zoals de Procedurerichtlijn het bepaalt heeft het feit dat een vreemdeling afkomstig is uit een land dat als een veilig land van herkomst wordt beschouwd, *“in geen geval automatisch tot gevolg (...) dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.”* Dit blijkt in casu ook uit de bestreden beslissing die zich er niet toe beperkt heeft vast te stellen dat verzoekster afkomstig is van een veilig land van herkomst. Waar verzoekster erop wijst dat Frankrijk Kosovo niet beschouwt als veilig land van herkomst, dient de Raad op te merken dat dit feit op zich niet kan verhinderen dat België vooralsnog Kosovo wel beschouwt als veilig land van herkomst. Immers voorziet artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet niet dat indien één Europese lidstaat een bepaald land niet beschouwt als veilig land van herkomst, de andere Europese landen dat evenmin mogen doen. Verder betreft de lijst van veilige landen van herkomst geen eenmalige interpretatie van begrippen en is het een evolutieve lijst die *“minstens één keer per jaar (zal) herbekeken worden, maar ze kan afhankelijk van de veranderingen in de situatie in de landen van herkomst ook sneller worden herzien”*. Een algemene verwijzing naar rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM kan niet aantonen dat Kosovo in strijd met artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet ten onrechte op de lijst van veilige landen van herkomst geplaatst werd. Dat Kosovaarse asielzoekers ook in 2012 de vluchtelingenstatus verworven zouden hebben toont aan dat de dossiers inderdaad effectief individueel bekeken worden. Het houdt op zich niet in dat niet zou mogen worden geoordeeld dat er in Kosovo algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het aanhalen van rapporten die een algemene doorlichting maken van Kosovo en die onder meer bloot leggen dat het sociaal zekerheidssysteem er niet effectief is, dat er sprake is van een beperkt budget voor gezondheidszorg, dat de anti-discriminatie-wetgeving in de praktijk niet wordt toegepast en dat er problemen zijn met mensen- en orgaanhandel toont evenmin aan dat niet zou mogen worden geoordeeld dat er in Kosovo algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Een manifeste appreciatiefout in die zin wordt niet aangetoond.

Derhalve dient het koninklijk besluit van 26 mei 2012 niet buiten toepassing gelaten te worden voor zover Kosovo op de lijst van veilige landen van herkomst werd geplaatst. Derhalve blijft de grondslag van de bestreden beslissing die getroffen werd op grond van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet

juncto het koninklijk besluit van 26 mei 2012 overeind. Er kan derhalve niet ingegaan worden op de vraag om onderhavige betwisting in volle rechtsmacht af te handelen.

Het tweede middel is ongegrond.

3.13. Verzoekster voert een derde middel aan, "Afgeleid uit de schending van 48/3 en 48/4 van de Wet van 15.12.1980, van artikel 3 en 13 EVRM, van artikel 62 van de Wet van 15.12.1980, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 19.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van goed bestuur, waaronder de verplichting beslissingen afdoende te motiveren en de verplichting rekening te houden met alle elementen van het dossier."

Verzoekster betoogt als volgt:

"Eerste onderdeel

Indien uw Raad verzoekende partij volgt, voor wat betreft het eerste en/of tweede middel, en beslist om een de zaak in volle rechtsmacht te behandelen, dan kan zij vaststellen dat verzoekend partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of ernstige schade.

1.

In eerste instantie dient te worden vastgesteld dat tegenpartij niet twijfelt aan de geloofwaardigheid van verzoekster. Zo stelde zij: "De door u neergelegde identiteitsdocumenten bevestigen uw identiteitsgegevens en deze van uw zoon E., welke niet betwist worden. Aan uw gezondheidsproblemen wordt door ons evenmin getwijfeld."

Tegenpartij kwam echter tot de voorbarige conclusie dat de redenen waarom verzoekster Kosovo verlaten heeft, niet onder de toepassingsfeer van de Vluchtelingenconventie vallen, noch onder de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming.

Inderdaad zo stelde verzoekster dat ze om haar medische redenen haar land verliet en omdat zij niet kan rekenen op de hulp van de Kosovaarse overheid:

CGVS: de oolog is ondertussen al langgeleden, besliste u in 2012 om Kosovo te verlaten?

Verzoekster: Mijn medische toestand verslechterde, ik had de laatste jaren veel bloedingen en daarom besloten om naar hier te komen. Ik had geen geld om de medische kosten te betalen en mijn man was ook ziek.

[...]

CGVS: waarom zolang gewacht om te vertrekken?

V: Ik kon niet komen, ik bleef hopen dat de situatie zou verbeteren, dat de overheid zou helpen, maar we kregen geen hulp.

[...]

CGVS: wat vreest u eigenlijk ingeval van terugkeer?

V: waar kan ik teruggaan, de overheid geeft ons geen hulp, geen hoop om verder te leven. Man is verlamd en hij krijgt geen uitkering. Hij had recht op 50 euro en zelfs dat werd geweigerd, (eigen nota's van het gehoor)

Het is dus duidelijk, dat de aanvraag van verzoekende partij niet louter een medisch aspect betreft, maar complexer is dan wat tegenpartij voorstelt, aangezien verschillende factoren - waarvan sommige meer expliciet dan andere aangehaald werden door verzoekers of blijken uit het administratief dossier - bestudeerd dienen te worden. Buiten de ziekte (die vaststaat en waarvan de ernst niet betwist wordt) en de toegankelijkheid tot de nodige medische behandeling in Kosovo dringen zich op niet-limitatieve wijze de volgende vragen op, die in het kader van een asielprocedure onderzocht kunnen en dienen te worden: vormt verzoekend partij een kwetsbare groep in Kosovo? Is de kans reëel dat ze het slachtoffer worden van discriminerende maatregelen en/of een mensonwaardige behandeling in Kosovo? Hoe gaan de Kosovaarse samenleving en autoriteiten om met mindervaliden, en vooral met mindervalide vrouwen, en met mensen met een mentaal gezondheidsprobleem?

Het administratief dossier en de bestreden beslissingen tonen aan dat tegenpartij, geen aandacht heeft besteed aan verschillende fundamentele factoren en vragen, die zij kon en diende te onderzoeken, en helemaal geen risicoanalyse heeft uitgevoerd ingeval van terugkeer. In verschillende recente arresten werd België veroordeeld voor het schenden van de artikelen 3 en 13 EVRM. In het Arrest Singh en anderen van 2 oktober 2012, bijvoorbeeld, veroordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens België voor het schenden van artikel 3 en 13 EVRM omdat in casu geen rekening werd gehouden met documenten en elementen die de kern van de aanvraag tot bescherming raakten en deze niet ernstig en nauwkeurig werd onderzocht door de autoriteiten. In de zaak Yoh-Ekale Mwanje, stelde het Hof vast dat de Belgische autoriteiten besloten dat er geen risico was op een schending van artikel 3 EVRM ingeval van terugkeer naar het land van herkomst, zonder een ernstige en nauwkeurig onderzoek te voeren van de situatie van verzoekster.

Verzoekster komt in aanmerking voor het statuut van vluchteling of voor subsidiaire bescherming. Het staat vast dat verzoekster in angst leeft. Deze angst en het gevoel van machteloosheid omwille van het feit dat zij en haar man niet op de noodzakelijke steun van de Kosovaarse overheid konden rekenen was zodanig toegenomen de voorbije jaren, dat ze uiteindelijk Kosovo verlaten heeft.

Mevrouw M.K. lijdt aan menometrorragie sinds haar verkrachting in 1999 door een Servische militair in haar herkomstland, Kosovo. Verschillende artsen hebben haar in België onderzocht en stelden dat haar ziekte zodanig ernstig is dat het een risico inhoudt voor haar leven. De behandeling voorgeschreven door de gynecologen die mevrouw M.K. hebben onderzocht is ondermeer een therapeutische hysteroscopie, die een resectie impliceert. Volgens het medisch getuigschrift d.d. 11.09.2012, dient de baarmoedermassa met een mogelijk kankergezwell dringend weggehaald te worden.

Artikel 48/3 van voornoemde wet dient geïnterpreteerd te worden conform artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, die verfijnd wordt door de UNHCR. Het Handboek betreffende Procedures van de UNHCR stelt dat « que la crainte des persécutions peut aussi être justifiée si une personne a déjà été victime d'un certain nombre de mesures discriminatoires et que par conséquent, un effet cumulable intervient . » (vrij vertaald : « dat de vrees voor vervolging ook gerechtvaardigd kan zijn indien een persoon reeds het slachtoffer is geweest van een zeker aantal discriminerende maatregelen (...), en dat bijgevolg, een cumuleerbaar effect zich voordoet. »).

In §53 van het UNHCR handboek wordt bepaald: « Divers éléments de la situation, pris conjointement, peuvent provoquer chez le demandeur un état d'esprit qui permet raisonnablement de dire qu'il craint d'être persécuté pour des « motifs cumulés ». Toutes les circonstances du cas considéré doivent nécessairement entrer en ligne de compte, y compris son contexte géographique, historique, et ethnologique. » (vrij vertaald : « Verschillende elementen van de situatie kunnen samengenomen bij de aanvrager een geestestoestand opwekken die redelijkerwijze toelaat te stellen dat hij vreest te worden vervolgd voor een "opeenhoping van gronden". Met alle omstandigheden van het voorliggend geval dient noodzakelijkerwijze rekening te worden gehouden, evenals met zijn geografische, historische en etnologische context. »).

Verzoekster en haar echtgenoot (die half verlamd is) maken als mindervaliden deel uit van een uiterst kwetsbare groep in Kosovo, die het voorwerp uitmaakt van discriminatie.

Bij de beoordeling van de effectieve toegang tot bescherming van de autoriteiten in het land van herkomst, dient rekening te worden gehouden met objectieve informatie over het land.

Het rapport van 2012 van de Bertelsmann Stiftung, vermeldt: "The lack of health insurance laws and a limited budget for health care (only 3% of GDP) shifts expenditure to patients and users and directly affects citizen's welfare and the level of poverty in the country. In principle, citizens of Kosovo have free access to public health care, but many health services and drugs must be financed directly by the individual.

Kosovo's anti-discrimination law has been viewed as an advanced document, yet its actual enforcement is poor. There is an overall lack of knowledge among Kosovo citizens regarding issues of discrimination." (pag. 22)

Verder bepaalt het handboek van 2012 "Vulnerable and marginalised groups in Kosovo" met betrekking tot personen met een handicap: "The law remains unclear regarding the exact conditions considered as permanent disabilities. People suffering from several serious conditions and chronic illnesses, such as heart conditions, diabetes, high cholesterol, psychological and moral disorders, partial paralysis or amputation, face a lack of information regarding the application of procedures for disability pensions and are frequently considered ineligible. Thus, the law should be amended in order to clarify what makes a person eligible for a disability pension, and fully recognise the wide range of conditions and illnesses affecting one's ability to work. » (pag.26) [...]

« Although the National Action Plan for Persons with Disabilities foresees the provision of medicine and medical equipment to people with disabilities taking into account the availability of resources⁸⁴, this is not applied in practice as quantities are insufficient or unavailable in public pharmacies. This situation should be addressed by the Ministry of Health, taking all necessary measures to implement the Strategy and Action Plan and enable access to free medicaments and medical equipments to persons with disabilities living in Kosovo.

Finally, Kosovo has so far not passed any legislation regarding mental health in accordance with international standards and human rights. There remains an urgent need for the government of Kosovo to prepare a draft law aiming to protect people with intellectual disabilities, to be submitted to the Assembly for approval. » (pag.27)

Zelfs indien een context van sociale uitsluiting en discriminerende maatregelen in voorliggend geval op zichzelf niet erg genoeg zouden zijn - quod non, dan kunnen zij volgens het UNHCR samengenomen toch een gegronde vrees rechtvaardigen indien zij bij verzoekende partij angst inboezemen en een gevoel van onzekerheid omtrent haar levenslot, wat in casu duidelijk het geval is: "Lorsque les mesures discriminatoires ne sont pas graves en elles-mêmes, elles peuvent néanmoins amener l'intéressé à

craindre avec raison d'être persécuté si elles provoquent chez lui un sentiment d'appréhension et d'insécurité quant à son propre sort. "

Vermits de verderzetting van de noodzakelijke behandeling allesbehalve gegarandeerd is in Kosovo en een onderbreking van de behandeling zware risico's heeft voor haar leven, staat het vast dat een terugkeer noodzakelijkerwijze uit te sluiten, vermits zij er niet kan rekenen op de Kosovaarse autoriteiten.

Tweede onderdeel

In het licht van voornoemde elementen, dient op zijn minst te worden vastgesteld dat tegenpartij zijn beslissing niet wettelijk gemotiveerd heeft met betrekking tot artikel 57/6/1 van de wet van 15.12.1980.

Inderdaad, het vermoeden van het "zeker" karakter van een land is weerlegbaar en er dient geoordeeld te worden dat zij in casu weerlegd is, door het verhaal van verzoekende partij in samenhang met de objectieve informatie en het feit dat tegenpartij het verzoek om bescherming niet nauwkeurig en effectief onderzocht heeft (zie ondermeer: de zeer korte duur van het gehoor, de afwezigheid in het administratief dossier van informatie over discriminatie en het sociaal zekerheidssysteem in Kosovo, ondanks het feit dat de medische problemen van verzoekster niet betwist worden).

Nochtans, uit het verslag aan de koning met betrekking tot het Koninklijk Besluit van

26.05.2012, blijkt duidelijk dat een "individueel en effectief onderzoek" blijft noodzakelijk, ondanks het vermoeden dat het land waaruit verzoekster komt "een veilig herkomstland" zou zijn.

Tegenpartij maakt een manifeste appreciatiefout en schendt zijn motivatieverplichting.

Een ernstige en volledige bestudering van voorliggend dossier toont aan dat er verschillende indicaties zijn dat verzoekers nood hebben aan de hoogste bescherming vanwege de Belgische autoriteiten. Door dit af te wijzen, zonder alle gegevens en argumenten te onderzoeken, schendt tegenpartij 48/3, 48/4, van de Wet van 15.12.1980, van artikel 3 en 13 EVRM, van artikel 62 van de Wet van 15.12.1980, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van

19.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de

algemene beginselen van goed bestuur, waaronder de verplichting beslissingen afdoende te motiveren en de verplichting rekening te houden met alle elementen van het dossier."

3.14. Het eerste onderdeel van het middel is gesteund op de premisse dat de Raad verzoekende partij volgt in haar standpunt geuit in het eerste middel en/of tweede middel en besluit de zaak in volle rechtsmacht te behandelen. Dit is te dezen echter niet het geval en derhalve dient niet te worden ingegaan op het eerste onderdeel van het middel waarin verzoekster aanvoert dat zij in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling of voor subsidiaire bescherming. Het weze benadrukt dat de eerste bestreden beslissing niet inhoudt dat verzoekster de erkenning van de vluchtelingenstatus, zoals geregeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals geregeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, geweigerd worden, doch er wel toe strekt verzoeksters asielaanvraag niet in overweging te nemen op grond van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan niet dienstig de schending opgeworpen worden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste onderdeel van het middel is onontvankelijk.

3.15. In een tweede onderdeel van het middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht.

3.16. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste appreciatiefout, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve

overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verwerende partij oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

3.17. De eerste bestreden beslissing kwam tot stand op grond van de verklaringen van verzoekster inzake haar medische toestand. Een kernpunt van de bestreden beslissing is de vaststelling *“Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u meer dan tien jaar na het einde van de oorlog en het vertrek van de Servische troepen uit Kosovo nog vreest voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of dat uw vertrek is ingegeven door bedoelde vrees.”* Verder wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat uit verzoekster verklaringen blijkt dat zij zich *“in het verleden langdurig probleemloos heeft kunnen wenden tot de medische hulpverlening in Kosovo”*. Verder had verzoekster verklaard dat ze *“in Kosovo niet over voldoende financiële middelen beschikte om te betalen voor de medische zorgen”* en kaartte ze aan dat haar verlamde echtgenoot geen sociale uitkering kreeg. De bestreden beslissing stelt daaromtrent *“U legde hier echter geen documenten van neer en u wist niet te vertellen of u of uw echtgenoot ooit een schriftelijke aanvraag hebben gedaan voor het bekomen van een uitkering (CGVS, p. 8 en 9). Hoe dan ook ressorteren economische problemen als dusdanig niet onder de toepassingsfeer van de Vluchtelingenconventie of onder de bepalingen van de definitie subsidiaire bescherming.”*

3.18. Verzoekster is de overtuiging toegedaan dat zij weerlegt heeft dat haar land van herkomst een veilig land van herkomst is, dit door haar verhaal in samenhang bekeken met andere elementen, maar zij kan niet worden gevolgd in haar betoog. Voor wat betreft haar verhaal, weerlegt verzoekster op geen enkele wijze de vaststelling in de bestreden beslissing dat uit haar verklaringen niet blijkt dat zij *“meer dan tien jaar na het einde van de oorlog en het vertrek van de Servische troepen uit Kosovo nog vreest voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of dat uw vertrek is ingegeven door bedoelde vrees.”* Evenmin weerlegt ze de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij zich voor haar medische problemen *“langdurig probleemloos”* heeft kunnen wenden tot medische hulpverlening in Kosovo. Voor wat betreft de problemen van haar verlamde man om een uitkering te krijgen, weerlegt verzoekster de vaststellingen in de bestreden beslissing niet dat zij geen documenten aanbrengt die dit relaas aantonen en dat zij evenmin wist te zeggen of ze ooit een schriftelijke aanvraag hadden ingediend om een uitkering te verkrijgen. Verzoekster brengt ook niets in tegen de finale vaststelling in de bestreden beslissing dat hoe dan ook *“economische problemen als dusdanig niet onder de toepassingsfeer van de Vluchtelingenconventie of onder de bepalingen van de definitie subsidiaire bescherming (ressorteren)”*.

3.19. Voor wat betreft de objectieve informatie waarvan zij gewag maakt, laat verzoekster na te concretiseren welke informatie zij bedoelt. Voor zover zij hiermee bedoelt de bronnen die zij vermeldt op de pagina's 9, 10, 13 en 14 van haar verzoekschrift die een algemene doorlichting maken van de toestand in Kosovo, dient de Raad erop te wijzen dat de in het tweede onderdeel van het middel aangehaalde bepalingen en beginsel niet vereisen dat de verwerende partij ambtshalve alvorens een beslissing te treffen op grond van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet rekening dient te houden met en te motiveren aangaande rapporten die een algemene doorlichting maken van de toestand in Kosovo en die onder meer bloot leggen dat het sociaal zekerheidssysteem er niet effectief is, dat er sprake is van een beperkt budget voor gezondheidszorg, dat de anti-discriminatiewetgeving in de praktijk niet wordt toegepast en dat er problemen zijn met mensen- en orgaanhandel, wanneer er geen aanknopingspunt is met de afgelegde verklaringen. De Raad ziet dan ook niet in waarom het administratief dossier informatie dient te bevatten over *“over discriminatie en het sociaal zekerheidssysteem in Kosovo”*. Alleszins kan objectieve informatie op zich niet volstaan om een asielaanvraag van een onderdaan van een veilig land van herkomst in overweging te nemen. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet vereist immers dat uit verklaringen *“duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.”* Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een grondig onderzoek had dienen te verrichten waarbij vragen aan bod

komen zoals “vormt verzoekend partij een kwetsbare groep in Kosovo? Is de kans reëel dat ze het slachtoffer worden van discriminerende maatregelen en/of een mensenwaardige behandeling in Kosovo? Hoe gaan de Kosovaarse samenleving en autoriteiten om met mindervaliden, en vooral met mindervalide vrouwen, en met mensen met een mentaal gezondheidsprobleem?” doch dit vindt, zoals reeds eerder uiteengezet, geen steun in de concrete verklaringen die verzoekster heeft afgelegd. Verzoekster heeft ook geen documenten neergelegd ter staving van haar relaas zodat de verwijzing naar het arrest Singh van het EHRM niet ter zake doet. De stukken gevoegd bij het verzoekschrift die haar medische situatie betreffen kunnen niet meer zeggen dan wat ze zeggen, namelijk dat verzoekster lijdt aan gynaecologische problemen.

3.20. De mogelijke korte duur van het gehoor van verzoekster kan op zich niet aantonen dat verwerende partij haar dossier niet nauwkeurig en effectief onderzocht heeft. Blijkens het gehoorverslag dat zich in het administratief dossier bevindt, heeft verzoekster de mogelijkheid gekregen haar relaas uit de doeken te doen en opmerkingen te uiten, dit in aanwezigheid van haar advocate en een medewerkster van deze advocate.

3.21. De overtuiging van verzoekster dat zij het vermoeden dat zij afkomstig is van een veilig land van herkomst weerlegt heeft en dat zij in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling of subsidiaire bescherming, kan de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

Dienvolgens is het derde middel voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA